

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/81/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209433
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7812209433.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 4C/158/2012-162 zo 14.10.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vychádzal z toho, že súd uznesením č.k. 4C/158/2012-8 zo dňa 09. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. 10. 2012 spojil na spoločné konanie vecí vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 4C/158/2012, 4C/166/2012, 4C/169/2012, 4C/175/2012, 4C/177/2012, 4C/178/2012, 4C/183/2012, 4C/185/2012, 4C/197/2012, 4C/207/2012, 4C/223/2012, 4C/236/2012, 4C/246/2012, 4C/248/2012, 4C/249/2012, 4C/250/2012, 4C/270/2012, 4C/273/2012, 4C/276/2012, 4C/281/2012, 4C/282/2012, 4C/283/2012, 4C/301/2012, 4C/309/2012, 4C/314/2012, 4C/315/2012, 4C/317/2012, 4C/321/2012, 4C/328/2012, 4C/329/2012, 4C/330/2012, 4C/341/2012, 4C/351/2012, 4C/360/2012, 4C/364/2012, 4C/366/2012, 4C/382/2012, 4C/407/2012, 4C/410/2012, 4C/412/2012, 4C/423/2012, 4C/426/2012, 4C/428/2012, 4C/438/2012, 4C/458/2012, 4C/459/2012, 4C/469/2012, 4C/474/2012, 4C/476/2012, 4C/479/2012, 4C/481/2012, 4C/482/2012, 4C/484/2012, 4C/485/2012, 4C/491/2012, 4C/492/2012, 4C/495/2012, 4C/501/2012, 4C/515/2012, 4C/521/2012, 4C/528/2012, 4C/540/2012, 4C/542/2012 s tým, že tieto veci sa naďalej budú viesť pod sp. zn. 4C/158/2012, a žalobca si vo všetkých spojených veciach uplatnil náhradu škody spolu vo výške 86 291,39 € a z titulu nemajetkovej ujmy si uplatnil náhradu spolu vo výške 13 734,83 €. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Súd nariadil termín pojednávania na 14. 10. 2014. Zistil, že na pojednávanie sa nedostavil právny zást. žalobcu, bez ospravedlnenia, doručenie vykázané 12. 09. 2014 a žalovaný, ktorý svoju neúčast ospravedlnil listom doručeným súdu 06. 10. 2014 z dôvodu kapacitných a personálnych možností žalovaného vzhľadom na značný počet pojednávania po celom území SR v obdobných konaniach so žalobcom a s ohľadom na hospodárnosť konania, ako aj s ohľadom na predpokladaný postup žalobcu, ktorý sa týchto pojednávania nezúčastňuje. Súd pojednával v neprítomnosti účastníkov. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi a to pripojenými spismi v konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie 4C/158/2012 a ďalšími.

Žalovaný k otázke príčinnej súvislosti poukázal na § 5 a § 9 Zákona 514/2003 Z.z. a zdôraznil, že v konaní nie je možné tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu, či už v súvislosti

s nesprávnym úradným postupom, alebo vydaním nezákonného rozhodnutia z dôvodu nepreukázania príčinnej súvislosti medzi konaním súdu a vznikom tvrdenej škody. Žalobca v konaní nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote, rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15 dňovej lehoty, rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, resp. o zmene exekútora a uplatnenou majetkovou škodu a nemajetkovou ujmu. Uplatnil si trovy konania. Žalovaný k znaleckému posudku č. 1/2014 vypracovanému Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na základe objednávky žalobcu uviedol, že ho považuje za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu. Navrhol neprihliadať na uvedený znalecký posudok z dôvodu, že nespĺňa zákonom predpokladané kritérium na posúdenie skutočnosti. Posudok je jednostranný a pri jeho vypracovaní sa vychádzalo zo skutočností zistených z podkladov daných žalobcom. Predmetom posudku nebolo posúdiť, či v konkrétnom konaní došlo k pochybeniu exekučného súdu, nakoľko táto otázka sa rieši v samotnom súdnom konaní. Žalovaný teda namietal správnosť záverov uvedeného znaleckého posudku, ktorým žalobca nepreukázal majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s postupom exekučného súdu. Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp.zn. 11Er/196/2005 (pripojený k spojenej veci 4C/329/2012) súd zistil, že exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 05. 08. 2005, poverenie pre exekútora bolo vydané dňa 08. 08. 2005.

Oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora 22. 11. 2010. Súd o návrhu rozhodol dňa 4.4.2011, a o. i. toto zistil aj z ďalších spisov.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, keď citoval súd §§ 3, 5, 6, 9 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu ..., spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 zák. č. 514/2003 Z.z. nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a). Žalobca si vyčíslil škodu vo výške 125 € (v každej žalobe NZP a NP), resp. 175 € (v každej žalobe ZE) a vo výške istiny a príslušenstva (v každej žalobe ISTINA RS). Vznik škody zdôvodnil nutnosťou vykonávať administratívne úkony z dôvodu, že súd nerozhodol o návrhu žalobcu v exekučnom konaní v zákonných lehotách. Žalobca doložil znalecký posudok 1/2014 na preukázanie výšky škody, z ktorého záverov vyplýva, že výška škody je 30,76 € pri žalobách NZP a NP a 31,68 € pri žalobách ZE. Už z uvedeného vyplýva, že ani znalecký posudok 1/2014 nepotvrďuje výšku škody tak, ako si ju uplatnil žalobca. Aj týmto bola spochybnená správnosť uplatnenej náhrady škody žalobcom, a pri nemajetkovej ujme si žalobca uplatňoval 55 € za mesiac nečinnosti súdu pri žalobách NZP a NP, resp. 55,32 € pri žalobách ZE. U žalób ISTINA RS si uplatnil 20 % z vymáhanej istiny s príslušenstvom.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania ohľadom nárokov žalobcu, ktoré mali vzniknúť v lehote troch rokov pred podaním žaloby. Súd konštatuje, že ani v jednej zo spojených vecí nie je možné prihliadať na námietku premlčania, nakoľko ak by nárok žalobcu existoval, nebol by premlčaný. Žaloba vo veciach bola podaná 27.9.2012, pričom žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nárokov v apríli 2012, keď počas predbežného prerokovania premlčacia lehota neplynie. Ako bolo vyššie oboznamované v jednotlivých spojených veciach, tak v žalobách ZE boli podané návrhy na zmenu exekútora v roku 2010, v žalobách ISTINA RS bolo rozhodnuté o návrhoch na vydanie poverenia jeho zamietnutím v roku 2010 a 2011, o žalobách NZP bolo rozhodované od roku 2010 až do roku 2011 a o žalobách NP bolo rozhodované od 05/2009 - poverenia vydané v lehote 15 dní, 09/2009 - poverenia vydané v lehote 15 dní a následne od 10/2009 a v roku 2010 a 2011. Trojročná lehota pred podaním žaloby je 27.9.2009 a preto žiaden z nárokov nemohol byť premlčaný. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1,2,3 a 8 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení do 31.5.2010. V žalobách označených ZE - nebolo rozhodnuté v 30 dňovej lehote o zmene exekútora od podania návrhu. Vo veciach 4C/329/2012 a 4C/330/2012 začalo exekučné konanie pred 1.9.2005 a vzhľadom na vyššie uvedené prechodné ustanovenia neplatila 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Naviac súd po doručení návrhu na zmenu exekútora vo veciach konal, nakoľko vyzval pôvodného exekútora na vyúčtovanie trov a následne v oboch veciach vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil a rozhodol aj o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora. Vo veciach 4C/301/2012, 4C/329/2012 a 4C/328/2012 konanie začalo po 1.9.2005 a súd zamietol návrh na zmenu exekútora síce po 30 dňovej lehote, avšak pred rozhodnutím vyzval pôvodného exekútora na vyčíslenie trov exekúcie a po obdržaní vyúčtovania vydal uznesenie, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a zamietol návrh na zmenu exekútora. V spise 11Er/154/2014 (konanie 4C/276/2012), kde sa návrh na zmenu súdneho exekútora nenachádza, súd vyzval právneho zástupcu žalobcu dňa 09. 09. 2014, aby preukázal, kedy súdu doručil návrh na zmenu súdneho exekútora. Právny zástupca žalobcu túto skutočnosť súdu nepreukázal do termínu pojednávania dňa 14.10.2014, pričom súd konštatoval, že v konaní nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu tak, ako má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1,2 Zákona č. 514/2003 Z.z. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu účastníka neznamená automaticky prieťahy v konaní (I.US16/2002). V žalobách označených ISTINA RS - rozhodol exekučný súd v lehote dlhšej ako 15 dní od podania návrhu, ale vo všetkých veciach zamietol návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku. Exekučný súd nebol v týchto veciach nečinný, ale v každej žiadal v lehote od jedného do desiatich dní pripojenie dokladov od oprávneného alebo od rozhodcovského súdu a po ich obdržaní okamžite vo veci rozhodol. Ani v jednom prípade nebolo možné vec posúdiť z dôvodu nezákonného rozhodnutia, nakoľko žalobca ani nevyužil možnosť podať opravný prostriedok voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na udelenie poverenia a žiadne z rozhodnutí, ktorým sa návrh na udelenie poverenia zamietol, nebolo zrušené.

V žalobách označených NZP - boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia v 15 dňovej lehote. Vo všetkých ostatných veciach NZP bol zamietnutý návrh na vydanie poverenia po 15 dňovej lehote, avšak súd vykonával nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia listinných dôkazov na posúdenie exekučného titulu, pričom tak, ako bolo uvedené pri žalobách ISTINA RS, 15 dňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, ak bolo vydávané uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Súd poukazuje na ustanovenie § 45 Zákona č. 244/2002 Z.z., kde exekučný súd nie je len oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu (vyplýva to aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR IV.US60/2011, I.US278/2014, IV.US55/2011, 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012, 6Cdo/143/2011). Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd vyzýval oprávneného, exekútora, resp. rozhodcovský súd v primeraných lehotách od podania návrhu na vydanie poverenia na doručenie dokladov. Ak by oprávnený rešpektoval výzvy súdu a doručil by najmä úverovú zmluvu, súd by mal možnosť vo veci rozhodnúť skôr a teda práve žalobca ako oprávnený spôsobil v exekučných veciach prieťahy tým, že nerešpektoval výzvu súdu. Súd preto nedodržanie 15 dňovej lehoty o. i. na vydanie poverenia nepovažoval za nesprávny úradný postup odkazujúc na vyššie uvedené zdôvodnenie, nakoľko neboli preukázané náležitosti v súlade s § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., pretože neboli konštatované prieťahy v konaní oprávnenými osobami (nedôvodná sťažnosť konštatovaná predsedom súdu). Súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku a môže vyvolať všetky dôsledky podľa právneho poriadku v tom smere, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Ak súd zistí, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a nemohol vydať ani rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný preskúmať exekučný titul, ako aj

platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku musí konštatovať rozpor rozsudku so zákonom, čo sa premietne buď v zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia, resp. v zastavení exekúcie; a z vyššie uvedených dôvodov súd konštatuje, že žalobca nepreukázal v jednotlivých spojených veciach nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. existenciu nezákonného rozhodnutia, nepreukázal ani výšku škody a nemajetkovej ujmy (žalobca uvádza len svoje tvrdenia) a v žiadnom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Súd vo veci v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pokračoval v konaní a pri oboznamovaní sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú citované v rozsudku, sa oboznámil jednak s listinami, ktoré predložil samotný žalobca a ďalej sa oboznámil s exekučnými spismi súdu, v ktorých bol namietaný postup súdu. Podaním doručeným súdu 24.9.2014 žalovaný vo svojom vyjadrení k znaleckému posudku (ZP) č. 1/2014 vypracovaného G. Ú. A. T. B. O. na základe objednávky spoločnosti Pohotovosť s.r.o. zo dňa 01. 03. 2013 uviedol, že ho považuje prinajmenšom za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu a navrhuje súdu neprihliadať naň. Žalovaný sa k týmto návrhom na doplnenie dokazovania vyjadril tak, že výsluch navrhnutého svedka neprispieje k objasneniu veci a bude predstavovať iba neúčelné predlžovanie konania s nárastom trov. Vzhľadom na paušálny charakter uplatneného nároku na náhradu skutočnej škody svedecká výpoveď z povahy vecí nemôže byť vhodným prostriedkom preukázania škody a jej výšky. V súvislosti s navrhovaným výsluchom znalcov, ktorí spracovali znalecký posudok (ZP) A. T. B. O. č. 1/2014, žiadal, aby súd na predmetný ZP vôbec neprihliadal, pretože nie je spôsobilý preukázať vznik a výšku škody, pričom vzhľadom na nepreukázanie základného predpokladu vzniku nároku na náhradu škody - nesprávneho úradného postupu, je vykonávanie ďalšieho dokazovania za účelom preukázania vzniku a rozsahu tvrdenej škody nadbytočné. Súd nevykonal dokazovanie navrhnuté právny zástupcom žalobcu, vzhľadom k tomu, že nepovažoval nárok na náhradu škody za preukázaný. Z toho dôvodu dokazovanie vzniku a výšky škody považoval za nehospodárne a nadbytočné.

V podanom odvolaní žiadal žalobca podľa § 221 ods. 1 O.s.p., pretože mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a), 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.) ako aj že došlo k iným vadám z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolanie obsahuje 14 bodov a len k dôvodom porušenia zákonov a o. i. aj ďalších 6 bodov len k tomu, že sa neuskutočnilo pojednávanie a ďalších 11 bodov, čo sa týka majetkovej škody ako aj 5 bodov k nemajetkovej ujme. Žalobca výrazne namietal o. i., že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť, množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby a tak nemohol tieto dôkazy predložiť alebo navrhnúť žalobca. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a aj tak súd prvého stupňa žalobu zamietol. O. i. súd vôbec nevysvetlil prečo došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (správne prietahov), zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj iné. Ústavný súd rovnako tak aj stanovil, že žalobca má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodoval na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť potom nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Návrh žalobcu na prerušenie konania bol doručený súdu, lebo žalobná strana aj podala ústavnú sťažnosť na Ústavnom súde SR, bol súd povinný preto pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

K odvolaniu sa síce nevyjadril žalovaný, ale ten sa vyjadril k veci samej a vo vyjadrení, č. I. 25 až 37 s prílohami, poukázal na List Európskej komisie, zmätočnosť podania pri procesných námietkach a že nemajetková ujma vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (v prípade rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote (istina RS) bola neopodstatnene žiadaná). Nemajetková ujma vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní, vypočítaná zo základu 663,88 € na rok, resp. 55,32 € za mesiac ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania je taktiež neopodstatnená. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody. O. i. zo zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Vo všeobecnosti je potrebné poukázať aj na judikatúru ústavného súdu sp. zn.

I.ÚS/16/02, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena ešte automaticky prieťahy v konaní. Pri povahe úkonu a rozhodnutí o zmene súdneho exekútora, lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu je nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, argumentácia súdu je presvedčivá.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdeným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti inému uzneseniu.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise, žalovaný sa vyjadril k žalobe a toto vyjadrenie bolo doručené žalobcovi.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaný žiadne trovy neuplatnil.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.